

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **Ing. S [REDACTED] S [REDACTED]** narozeného **[REDACTED]** bytem **[REDACTED]** zastoupeného JUDr. Janem Mejzlíkem, advokátem se sídlem Malá Štupartská 635/6, 110 00 Praha 1, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2, **o zaplacení 169.000,- Kč s příslušenstvím**

takto:

- I.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci 130.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 14. 12. 2011 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 39.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 14. 12. 2011 do zaplacení, se žaloba **zamítá**.
- III.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 37.026,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Mejzlíka, advokáta se sídlem Malá Štupartská 635/6, 110 00 Praha 1, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou ze dne 31. 10. 2011 domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 533.159,- Kč s úrokem z prodlení od podání žaloby do zaplacení s odůvodněním, že dne 12. 2. 1999 bylo opatřením vyšetřovatele Policie ČR o sdělení obvinění zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestné činy dle §163a/1) a 176/1 trestního zákona. Dne 1. 10. 2009 bylo trestní stíhání podle § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu dle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6, které se stalo pravomocným ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2010, o kterém byl žalobce vyrozuměn písemně až jeho doručením dne 14. 3. 2011. Žalobcově trestní stíhání trvalo 12 let, 1 měsíc a 2 dny, taková délka řízení je porušením povinností podle článku 6 odst. 1 Úmluvy, čímž byla žalobci způsobena újma, proto žádá o zadostiučinění v penězích. Vycházel z částky 15.000,- Kč u prvních dvou let řízení a z částky 20.000,- Kč za další roky. Tuto částku zvýšil o 50 %, neboť řízení bylo pro žalobce zcela mimořádného významu, neboť se jednalo o trestní věc s vysokou trestní sazbou. Dále si zvýšil částku o 20%, když se žalobce vždy 100 % účastnil všech jednání i procesních úkonů a pro neustálé obměňování senátu nebylo myslitelné užít jakýkoliv prostředků způsobilých průtahy v řízení odstranit. Vždy bylo nutné začít celé řízení před soudem od začátku. Dále zvýšil částku o 20%, neboť se jednalo o věc jednoduchou, která byla učiněna složitou pouze účelově a uměle spojením dvou (zpočátku dokonce tří) údajných „zločineckých skupin“. Další zvýšení o 20 % je z důvodu postupu orgánů veřejné moci, které svým přístupem znemožnily, aby věc byla vyřešena již v přípravném řízení, když nereagovaly na přiznání se utajovaného svědka ke křivé výpovědi, tak ignorováním žalobcova poukazování na absenci pojmových znaků příslušných trestných činů ve sděleném obvinění. Žalobce zde vynaložil značné úsilí, aby k urychlení a zjednodušení řízení přispěl, všechny jeho podněty však byly ignorovány. Nakonec zvyšuje částku o 20 % z důvodu, že po celou dobu bylo rozhodováno toliko na jediném stupni soudní soustavy. K faktické délce předmětného řízení došlo pouhým mechanickým vršením nesprávných, či dokonce nezákonných rozhodnutí a opatření vůči žalobci ze strany orgánů žalované.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že žalobce u ní dne 13. 6. 2011 uplatnil nárok na poskytnutí nemajetkové újmy ve výši 533.159,- Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, vzniklá újma však byla žalobci kompenzována v rámci samotného trestního řízení. Žalovaná poukázala na to, že z judikatury ESLP vyplývá, že za jiné nahrazení nemajetkové újmy může být zejména v trestním řízení považováno zmírnění ukládaného trestu nebo zastavení trestního stíhání. V případě, že vnitrostátní orgány dostatečně srozumitelným způsobem přiznaly porušení požadavku přiměřené lhůty a poskytly stěžovateli náhradu ve formě snížení trestu nebo zastavení trestního stíhání, ztrácí žalobce postavení poškozeného a není nadále považován za oběť porušení práva na projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě (viz například rozsudek R.E.P.L. proti Nizozemí nebo Eckle proti Německu). Stejný závěr vyplývá například i z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30Cdo 2742/2009. V posuzovaném případě bylo dne 1. 10. 2009 vydáno

usnesení o zastavení trestního řízení vůči všem obžalovaným. V odůvodnění usnesení soud výslovně uvedl, že trestní stíhání se zastavuje z důvodu, že k trestné činnosti obžalovaných mělo dojít v období od září 1998 do listopadu 1999 a od sdělení obvinění uplynulo více než 10 let. Vzhledem ke změně složení senátu by bylo nutno opakovat provedení všech důkazů a v důsledku nepřiměřené délky trestního stíhání se dostává do střetu právo a povinnost státu na stíhání a potrestání pachatelů trestné činnosti s právem obžalovaných na projednání jejich záležitosti v přiměřené lhůtě. Nemajetková újma žalobci byla tak již nahrazena jiným, adekvátním způsobem. Navrhla žalobu zamítnout.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. června 2013, č.j. 10C 280/2011-146 byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci 130.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. od 14. 12. 2011 do zaplacení (výrok I.), ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 403.159,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z částky 403.159,- Kč od 14. 12. 2011 do zaplacení a zaplacení 7,75 % úroku z prodlení p.a. z částky 533.159,- Kč od 31. 10. 2011 do 13. 12. 2011, byla žaloba (výrok II.) a žalované uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení (výrok III.). Obvodní soud pro Prahu 2 vycházel z toho, že bylo porušeno právo žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, tedy že došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb. a na náhradu nemajetkové újmy mu přiznal zadostiučinění ve výši 130.000,- Kč.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. ledna 2014, č.j. 29Co 402/2013-180 byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. června 2013, č.j. 10C 280/2011-146 se ve výroku I. potvrzen a ve výroku II. byl změněn tak, že žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 39.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení ročně od 14.12.2011 do zaplacení, jinak byl v tomto výroku potvrzen.

Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. května 2015, č.j. 30Cdo 1273/2014-209 byly rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2014, č.j. 29Co 402/2013-180, ve výroku I. v rozsahu, v němž jím byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ve výroku I. a změněn ve výroku II. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 39.000,- Kč s příslušenstvím, a ve výroku II. o náhradě nákladů řízení, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 6. 2013, č.j. 10C 280/2011-146, ve výrocih I., II. v rozsahu částky 39.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 14. 12. 2011 do zaplacení a III. o náhradě nákladů řízení, zrušeny a věc byla v tomto rozsahu vrácena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení. Nejvyšší soud ČR v odůvodnění svého rozsudku poukázal na to, že se jeho rozhodovací praxe ustálila v názoru (viz např. usnesení ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30Cdo 3300/2013, rozsudek ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 30Cdo 2640/2010, rozsudek ze dne 17. 1. 2013 sp. zn. 30Cdo 2310/2012, usnesení ze dne 16. 6. 2014, sp. zn. 30Cdo 791/2014), podle kterého je zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky způsobitelným, účinným a rovněž zásadně dostatečným kompenzačním prostředkem odškodnění nemajetkové újmy vzniklé obviněnému (obžalovanému) nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Přiznání odškodnění v některé z dalších forem předvídaných § 31a odst. 2 OdpŠk a jeho ustáleným judikatorním výkladem (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. 30Cdo 3850/2014) je na místě až tehdy, pokud by se s ohledem na individuální okolnosti věci nejevil být způsob kompenzace zastavením trestního stíhání dostatečným odškodněním.

Soudu I. stupně bylo uloženo, aby zvážil žalobcem tvrzené dopady délky (a právě jen délky) trestního stíhání do jeho osobnostní sféry a na jeho dosavadní způsob života s tím, že též přihlédne k tomu, že se žalobce v jiném soudním řízení domáhá též odškodnění nemajetkové újmy za omezení osobní svobody vazbou a odškodnění nemajetkové újmy zapříčiněné zahájením a vedením vlastního trestního stíhání (tj. z titulu nezákonného rozhodnutí) a vyhodnotí z pohledu možné (nežádoucí) duplicity odškodnění, do jaké míry se v těchto řízeních faktor délky řízení promítá (či dokonce již byl soudy zohledněn).

Ze sdělení obvinění ze dne 12. 2. 1999, [redacted] soud zjistil, že Policie ČR, Úřad vyšetřování hl. m. Prahy, sdělil podle § 160 odst. 1 trestního řádu obvinění žalobci pro trestný čin účast na zločinném spolčení podle § 163a/1) trestního zákona a trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176/1) trestního zákona.

Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 10. 2012, č.j. [redacted] soud zjistil průběh trestního řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [redacted] takto: dne 5. 11. 2001 byla ve věci podána obžaloba. Usnesením ze dne 29. 4. 2003 rozhodl soud o zamítnutí návrhu na zrušení zajištění finančních prostředků u obžalovaného S [redacted] S [redacted]. Dne 29. 4. 2003 bylo rozhodnuto usnesením o zamítnutí žádosti obžalovaného A [redacted] A [redacted] o zrušení zajištění peněžních prostředků. Usnesením ze dne 29. 4. 2003 bylo rozhodnuto o zrušení peněžité záruky pro A. E. A [redacted] a dne 29. 4. 2003 bylo rozhodnuto o zrušení peněžité záruky pro obžalovaného A. B. R [redacted] dále usnesením ze dne 29. 4. 2003 bylo rozhodnuto o zrušení peněžité záruky ve věci A. B. R [redacted] složeného jeho obhájkyň. Dne 20. 5. 2003 byla podána stížnost obviněného Ing. S [redacted] S [redacted] proti usnesení soudu ze dne 29. 4. 2003 o zamítnutí návrhu na zrušení peněžité záruky. Usnesením ze dne 2. 7. 2003 Městský soud v Praze zamítl stížnost obviněného S [redacted] S [redacted] proti rozhodnutí o zrušení zajištění finančních prostředků. V průběhu měsíce května 2003 byly do spisu založeny opisy z rejstříku trestů pro jednotlivé obžalované. Ve věci bylo nařízeno hlavní líčení na den 8. 7. až 11. 7. 2003. Dne 9. 6. 2003 požádal obhájce A. E. A [redacted] o odročení hlavního líčení, dne 16. 6. 2003 požádal J [redacted] H [redacted] o ustanovení bezplatného obhájce, dne 1. 7. 2003 požádal JUDr. Petr Douša obhájce M [redacted] H [redacted] o odročení jednání s ohledem na pracovní neschopnost M [redacted] H [redacted]. Dále usnesením ze dne 7. 7. 2003 rozhodl soud o zrušení peněžité záruky obžalovaného T [redacted] S [redacted] jednání nařízené na den 8. 7. 2003 bylo vzhledem k žádostem o odročení odročeno na den 13. 10. 2003. Usnesením ze dne 11. 7. 2003 bylo rozhodnuto o zrušení peněžité záruky ve věci obžalovaného P [redacted] H [redacted] a dne 13. 10. 2003 a 15. 10. 2003 se ve věci uskutečnilo hlavní líčení, na kterém bylo vyslechnuto 13 obžalovaných. Hlavní líčení bylo odročeno na den 8. až 13. 12. 2003. Usnesením ze dne 13. 10. 2003 Obvodní soud pro Prahu 3 rozhodl o vyloučení k samostatnému řízení trestní řízení proti obžalovanému T [redacted] S [redacted] M [redacted] H [redacted] a S [redacted] K [redacted] opatřením ze dne 13. 10. 2003 byl ustanoven zástupce žalovanému M [redacted] M [redacted] a obžalovanému J [redacted] H [redacted] dne 10. 10. 2003 požádal obhájce M [redacted] H [redacted] o odročení z důvodu pracovní neschopnosti svého klienta, hlavní líčení nařízené na den 8. 12. 2003 bylo odročeno z důvodu nepřítomnosti obžalovaných na dny 9. až 13. 2. 2004. Ve dnech 9. 2. až 13. 2. proběhlo další hlavní líčení, při tomto hlavním líčení byl vyslechnut jeden obžalovaný a celkem 17 svědků. Hlavní líčení bylo odročeno na den 30. 3. 2004 až 2. 4. 2004. Hlavní líčení nařízené na den 30. 3. 2004 bylo

odročeno z důvodu onemocnění předsedkyně senátu na den 1. 6. až 4. 6. 2004. Hlavní líčení nařízené na den 8. 6. 2004 bylo odročeno z důvodu tříměsíční stáže předsedkyně senátu, a to na den 1. 11. až 5. 11. 2004. Hlavní líčení nařízené na den 1. 11. 2004 bylo odročeno z důvodu nemoci předsedkyně senátu na den 10. až 14. 1. 2005. Hlavní líčení dne 10. 1. 2005 bylo přerušeno do 11. 1. 2005 z důvodu nepředvedení obžalovaného R [REDACTED]. Usnesením ze dne 11. 1. 2005 byla trestní věc proti A. B. R [REDACTED] vyloučena k samostatnému řízení. Na tomto hlavním líčení bylo vyslechnuto celkem 5 svědků. V přerušném hlavním líčení bylo následně pokračováno dne 12. 1. 2005, kde byly přehrávány výpovědi svědků z hlavního líčení ze dne 11. 1. 2005 z CD nosiče. Hlavní líčení dne 13. 1. 2005 bylo přerušeno a následně odročeno na den 21. až 25. 3. 2005, dne 15. 2. 2005 byly založeny protokoly o záznamu z telekomunikačního provozu. Hlavní líčení nařízené na den 21. 3. 2005 bylo odročeno vzhledem k nemoci přisedícího na dny 9. až 13. 5. 2005. Při hlavním líčení dne 13. 5. 2005 byl vyslechnut jeden svědek, v jednání pokračováno dne 10. 5. 2005, kdy bylo čteno množství listinných důkazů, poté bylo jednání odročeno na dny 27. 6. a 29. 6., 30. 6. a 1. 7. 2005. Dne 27. 6. 2005 se ve věci uskutečnilo další hlavní líčení, které bylo přerušeno do dne 29. 6. 2005, 29. 6. 2005 bylo pokračováno v hlavním líčení, na tomto hlavním líčení byli vyslýcháni dva svědci a byly přehrávány poslechy telefonních hovorů, v hlavním líčení bylo pokračováno dne 30. 6. 2005, byly přehrávány odposlechy, v hlavním líčení dále pokračováno ještě 1. 7. 2005, opět přehrávány odposlechy, následně hlavní líčení odročeno na dny 15. až 19. 8. 2005. Hlavní líčení nařízené na den 31. 10. 2005 tak bylo odročeno z důvodu úmrtí člena senátu, nebyl zde náhradník. Usnesením ze dne 12. 12. 2005 soud rozhodl o tom, že řízení proti A [REDACTED] R [REDACTED] bude vedeno jako řízení proti uprchlému. Usnesením ze dne 12. 12. 2005 bylo rozhodnuto o spojení ke společnému trestnímu řízení i řízení proti obžalovanému M [REDACTED] S [REDACTED]. Hlavní líčení nařízené na den 30. 1. 2006 bylo odročeno na den 31. 1. 2006, resp. na 31. 10. 2006. Další hlavní líčení ve věci se uskutečnilo dne 18. 4. 2006, to bylo odročeno na den 19. 4. 2006 za účelem pokusu o předvedení tří osob, které se nedostavily k hlavnímu líčení. Hlavní líčení nařízené na den 19. 4. 2006 bylo odročeno na den 21. 4. 2006. Hlavní líčení nařízené na den 15. 5. 2006 bylo přerušeno z důvodu nedostavení se obžalovaného K [REDACTED]. Hlavní líčení nařízené na den 16. 5. 2006 bylo odročeno na dny 24. až 28. 7. 2006, toto hlavní líčení však bylo odročeno. Další hlavní líčení bylo nařízeno na dny 9. až 13. 10. 2006, další hlavní líčení ve věci proběhlo dne 24. 7. 2006, kde byl vyslýchán jeden z obžalovaných, v hlavním líčení bylo pokračováno dne 25. 7. 2006, kdy byl vyslýchán další z obžalovaných. Hlavní líčení bylo přerušeno do 26. 7. 2006, na tento den se však nedostavil přisedící, proto hlavní líčení bylo dále přerušeno do dne 27. 7. 2006. Na tomto jednání bylo vyslýcháno celkem 10 svědků, v hlavním líčení dále pokračováno dne 28. 7. 2006, na tomto hlavním líčení vyslýcháni další tři svědci, hlavní líčení nařízené na den 9. 10. 2006 bylo odročeno z důvodu nedostavení se S [REDACTED] K [REDACTED] na dny 11. až 15. 12. 2006. Další hlavní líčení proběhlo ve dnech 11. 12. 2006 a 12. 12. 2006. Na tomto hlavním líčení čteny výpovědi některých z obžalovaných. V jednání pokračováno ještě 13. 12. 2006 a 14. 12. 2006. Na tomto hlavním líčení vyslýcháno celkem 5 svědků. V hlavním líčení pokračováno ještě 15. 12. 2006, kdy se k provedeným výslechům vyjadřovali jednotliví obhájci. Hlavní líčení bylo odročeno na týden od 30. 4. 2007 do 4. 5. 2007. Další hlavní líčení ve věci se uskutečnilo dne 30. 4. 2007, jednání však bylo odročeno na den 2. 5. 2007 vzhledem k omluvě tlumočnicka. Dne 2. 5. 2007 soud nařídil další hlavní líčení, které bylo přerušeno dne 3. 5. 2007 za účelem žádosti o předvedení obžalovaného K [REDACTED]. Dne 3. 5. 2007 proběhlo další hlavní líčení, na tomto

hlavním líčení vyslechnuti další svědci. V hlavním líčení pokračováno ještě dne 4. 5. 2007, vyslechnuti další dva svědci. Další hlavní líčení ve věci se uskutečnilo dne 17. 7. 2007, bylo však odročeno za účelem obeslání žalovaných na den 8. 10. 2007. Hlavní líčení odročeno na den 26. až 30. 11. 2007. Hlavní líčení nařízené na den 26. 11. 2007 bylo odročeno na dny 10. 1. 2008 a dále 11. 2. 2008 a 15. 2. 2008. Hlavní líčení nařízené na den 10. 1. 2008 bylo odročeno za účelem vydání zatykače na obžalovaného K [REDACTED]. Další hlavní líčení ve věci se uskutečnilo dne 11. 2. 2008, na tomto hlavním líčení byli vyslechnuti 4 svědci. Dne 8. 3. 2008 byl zadržen obžalovaný K [REDACTED] další hlavní líčení ve věci bylo nařízeno na den 10. 4. 2008. Na tomto hlavním líčení byli vyslýcháni další dva svědci a byly čteny protokoly o výslechu dalších 4 svědků. Jednání bylo odročeno na den 22. 5. 2008. Dne 8. 7. 2008 byl znovu vydán příkaz k zatčení na obžalovaného K [REDACTED]. Dne 20. 7. 2008 byl zatčen obžalovaný K [REDACTED]. Usnesením soudu ze dne 21. 7. 2008 byl obžalovaný K [REDACTED] vzat do vazby. Proti tomuto usnesení si obžalovaný K [REDACTED] prostřednictvím svého obhájce podal dne 22. 7. 2008 stížnost, dne 7. 8. 2008 se ve věci uskutečňuje hlavní líčení, na kterém byla vzata zpět stížnost obžalovaného K [REDACTED] proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 o vzetí do vazby a obžalovaný byl propuštěn z vazby na svobodu. Hlavní líčení bylo odročeno na den 2. 10. 2008. Další hlavní líčení ve věci mělo být 10. 12. 2008, toto bylo odročeno na den 18. 2. 2009 a 19. 2. 2009, a to z důvodu nepřítomnosti přisedícího. Hlavní líčení nařízené na den 18. 2. 2009 bylo odročeno z důvodu pracovní neschopnosti předsedkyně senátu na den 29. 4. 2009. Hlavní líčení nařízené na den 29. 4. 2009 bylo odročeno na den 30. 4. 2009 z důvodu nedostavení se obžalovaného K [REDACTED] a K [REDACTED]. Hlavní líčení nařízené na den 30. 4. 2009 bylo odročeno z důvodu nerealizované eskorty na den 8. 6. 2009. Dne 30. 4. 2009 byl vydán příkaz k zatčení na obžalovanou S [REDACTED] K [REDACTED]. Dne 2. 6. 2009 soudem urgován příkaz k zatčení. Hlavní líčení nařízené na den 8. 6. 2009 bylo odročeno na den 13. 8. 2009 z důvodu nepřítomnosti obžalovaných. Dne 8. 6. 2009 ve večerních hodinách byla zatčena obžalovaná S [REDACTED] K [REDACTED] dne 9. 6. 2009 byla vyslechnuta. K [REDACTED] souhlasila s jednáním v její nepřítomnosti na nařízeném hlavním líčení. Další hlavní líčení ve věci se uskutečnilo dne 1. 10. 2009, kdy bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo trestní stíhání obžalovaných zastaveno dle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu. Již na hlavním líčení si proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost. Usnesením ze dne 27. 12. 2010 Městský soud v Praze rozhodl o tom, že bere zpětvzetí stížnosti obvodního státního zástupce na vědomí.

Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. 10. 2009, sp. zn. [REDACTED] soud zjistil, že trestní stíhání skupiny obžalovaných, mezi nimi i žalobce, bylo zastaveno podle § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu, neboť tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. V odůvodnění usnesení je uvedeno, že u Obvodního soudu pro Prahu 6 byla nařízena hlavní líčení v letech 2003 - 2009, v průběhu této doby došlo dvakrát ke změně senátu z důvodu smrti dvou přisedících a z důvodu, že další přisedící ukončil svou funkci, proto došlo k opakování hlavního líčení. V současné době je na místě znova opakovat hlavní líčení z důvodu změny složení senátu. Tři z obžalovaných navrhli zastavení trestního stíhání z důvodu podle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu, neboť tak stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. Podle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu, trestní stíhání nelze zahájit a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, stanoví-li tak vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána. Podle článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod má každý právo, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem. Podle § 2 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., jsou mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách ratifikované a vyhlášené ČSFR na jejím území obecně závazné a mají přednost před zákonem. K trestné činnosti obžalovaných mělo dojít v období od 17. 9. 1998 do 31. 11. 1999, od sdělení obvinění uplynulo již více než 10 let. Trestní řízení trvá již více jak 10 let, aniž bylo ještě vydáno meritorní rozhodnutí a veškeré důkazy je třeba znova opakovat vzhledem ke změně složení senátu. S poukazem na článek 6 odst. 1 Úmluvy proto soud v souladu s návrhem obžalovaných přistoupil k zastavení trestního stíhání. Odkázal i na názor Nejvyššího soudu ČR v rozhodnutí sp. zn. 7Tz 316/2001, který považuje zastavení trestního stíhání s odkazem na článek 6 Úmluvy za opodstatněné, když vzniklými průtahy se dostává do střetu právo a povinnost státu na stíhání a potrestání pachatele trestné činnosti s právem obžalovaného na projednání jeho záležitosti v přiměřené lhůtě, jak tomu je v daném případě. Usnesení obsahovalo poučení o možnosti podání stížnosti, které přísluší jak obžalovaným, tak státnímu zástupci. Kromě toho je možné v trestním stíhání pokračovat, prohlásí-li obžalovaný do 3 dnů, kdy mu bylo usnesení oznámeno, že na projednání věci trvá. Usnesení nabylo právní moci dne 13. 12. 2010.

Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2010, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že soud vzal na vědomí zpětvzetí stížnosti obvodní státní zástupkyně proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. 10. 2009, sp. zn. [REDAKCE] Usnesení nabylo právní moci dne 13. 12. 2010.

Z písemného podání žalobce ze dne 10. 6. 2011 a ze stanoviska žalované ze dne 21. 10. 2011 a z dodejky soud zjistil a má za prokázané, že žalobce u žalované dne 13. 6. 2011 uplatnil nárok na náhradu „škody za rozhodnutí a nesprávný úřední postup v trestním řízení podle spisové značky [REDAKCE]“ ve výši 533.159,- Kč podle § 13 odst. 1, 2 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb. za nepřiměřenou délku řízení. Žalovaná konstatovala, že v předmětném trestním řízení nedošlo k projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě, zadostiučinění v penězích neposkytla. Stanovisko žalované bylo žalobci doručeno dne 25. 10. 2011.

Z dopisu Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 1. 4. 2014 soud zjistil, že žalobci bylo sděleno, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. 10. 2009, sp. zn. [REDAKCE] obsahuje zjevně vadné poučení. Osobou oprávněnou podat stížnost do tohoto rozhodnutí je pouze státní zástupce (§ 223 odst. 4 tr. ř.), nikoliv obžalovaný. Pokud by obžalovaný stížnost podal, musela by být zamítnuta z formálních důvodů jako podaná osobou neoprávněnou. Při zastavení trestního stíhání z důvodu § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. se nepoužije ustanovení odst. 3 o tom, že obviněný může prohlásit, že trvá na projednání věci.

Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že ve sdělení obvinění ze dne 12. 2. 1999 byla popisována činnost jemu neznámých lidí, pro které měl zajišťovat padělané doklady, navíc ve sdělení obvinění, a následně ani v obžalobě, nebyl popsán skutek. Délka řízení výrazně zasáhla do jeho života, po celou dobu nezákonného trestního řízení mu byly nezákonně zajištěny veškeré finanční prostředky, peníze dostal až dva roky po pravomocném skončení trestního řízení, jeho jméno bylo medializováno, nemohl by být zaměstnán, neboť se

musel dostavovat k hlavním líčením, která probíhala vždy jeden týden každé dva měsíce, a s tímto přístupem by zřejmě nepřežil ani zkušební dobu, proto musel začít podnikat, na což se se svou povahou a předpoklady nehodí. Do zahájení trestního řízení žil klidným životem, měl řadu let stálé denní zaměstnání, byl zaměstnán jako vedoucí provozu stělnice. Měl zbrojní průkaz, o který při trestním stíhání přišel. Poté, co byl vzat do vazby, tak byl na jeho místo přijat někdo jiný, takže o práci přišel. Dále se zajímal o různá zaměstnání, nemohl ale svou situaci zapřít, vědělo se, že je trestně stíhán, pak už na hledání práce po mnoha opakovaných odmítnutích rezignoval. Došlo k zásahu do jeho rodinného života, ztratil autoritu u dětí. V době zahájení trestního stíhání byla dcera v první třídě a ve druhé třídě už mu řekla, že je kriminálník, že to říkají děti. Není schopen jí vysvětlit ani dodatečně, že je nevinný, což by třeba vyplynulo ze zprošťujícího rozsudku. Zastavení trestního stíhání bylo další újmou vzniklou žalobci, neboť se nemohl domoci vydání zprošťujícího rozsudku, který v daném případě musel být vydán, neboť skutky nelze v průběhu trestního řízení přidávat k tomu, pro co byla podána obžaloba. Rozhodnutí o zastavení trestního řízení se opíralo o překonaný judikát a žalobce neměl možnost podat proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek. Nesprávný úřední postup byl tedy opět završen nezákonným rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že nemá k dispozici zprošťující rozsudek, který by vysvětlil i pro ostatní osoby, že se ničeho nedopustil, neboť z usnesení o zastavení nic takového nevyplývá, tak to újmu nemůže kompenzovat.

Z ostatních provedených důkazů soud nezjistil žádné relevantní skutečnosti, které by měly vliv na rozhodnutí soudu, proto je již nezmiňuje ani nehodnotí.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako

dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud posoudil předmětnou věc po právní stránce podle § 5 písm. b), § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá náhrady nemajetkové újmy ve výši 169.000,- Kč (po nabytí právní moci rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. června 2013, č.j. 10C 280/2011-146 a Městského soudu v Praze ze dne 30. ledna 2014, č.j. 29Co 402/2013-180, kterými byla žaloba co do požadavku na zaplacení 364.159,- Kč s příslušenstvím zamítnuta a v tomto rozsahu nebyly zrušeny Nejvyšším soudem ČR), která mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem, a to porušením povinnosti vydat rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE] v přiměřené lhůtě. V řízení bylo prokázáno, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zák. č. 82/1998 Sb., proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

Soud nemá důvod odklonit se od svého původního závěru, vyjádřeného v jeho rozsudku ze dne 18. června 2013, č.j. 10C 280/2011-146, že trestní řízení, které bylo zahájeno dne 12. 2. 1999 a pravomocně skončilo dne 13. 12. 2010, a trvalo tak 11 let a 10 měsíců, bylo nepřiměřeně dlouhé, čímž došlo k nesprávnému úřednímu postupu a tím k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., za které mu náleží právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.).

Trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. j) tr. řádu s odkazem na článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když trestní řízení trvalo již více jak 10 let, čímž již došlo k částečnému odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku trestního řízení. Na druhou stranu ale nelze učinit závěr, že pokud nepřiměřeně dlouhé trestní řízení neskončí rozsudkem ve věci samé (ať již zprošťujícím či odsuzujícím), za což by bylo zadostiučinění za nemajetkovou újmu poskytováno v penězích, pak při skončení trestního řízení jinak, např. zastavením trestního stíhání (z jakéhokoliv důvodu), je peněžitá náhrada imateriální újmy zcela vyloučena. Stručně řečeno, na výsledku řízení by nemělo záležet, když ani § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. takové kritérium nebere v úvahu, ačkoliv se jedná o výčet demonstrativní (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 4. 2011, sp. zn. 25Cdo 4439/2008). Kromě toho odškodnění nemajetkové újmy formou konstatování porušení práva má být pouze výjimečné, kdy je újma způsobená poškozenému zanedbatelná (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 11. 2010, sp. zn. 30Cdo 763/2009 nebo ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30Cdo 4442/2010). Při téměř dvanáctiletém trestním stíhání bezúhonné osoby lze o zanedbatelnosti újmy hovořit jen stěží.

Soud se řídil pokynem Nejvyššího soudu ČR obsaženém v jeho rozsudku ze dne 19. května 2015, č.j. 30Cdo 1273/2014-209, aby zkoumal, zda je způsob kompenzace zastavením trestního stíhání dostatečným odškodněním nebo zda je na místě přiznání odškodnění v některé z dalších forem předvídaných § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. Soud tedy dle pokynu Nejvyššího soudu hodnotil žalobcem tvrzené dopady délky (a právě jen délky) trestního stíhání do jeho osobnostní sféry a na jeho dosavadní způsob života. Soud neměl důvod neuvěřit tvrzením žalobce (která byla podpořena jeho účastnickým výsledkem), že délka trestního stíhání měla zásadní dopad na jeho dosud klidný život. Žalobce se musel účastnit od podání obžaloby dne 5. 11. 2001 (přičemž první hlavní líčení bylo nařazeno až na červenec 2003) do konce trestního stíhání (dne 13. 12. 2010) hlavních líčení, která trvala celý týden zhruba každé dva měsíce. Je zjevné, že taková náplň života po dobu 7 let (tedy po dobu, kdy již věc byla projednávána před soudem) nemůže být chápána jako samozřejmost, která by se žalobce nikterak nedotkla v jeho rodinném, osobním či pracovním životě. Pokud byl žalobce před zahájením trestního stíhání zaměstnán a vedl spokojený rodinný život, pak je zcela zřejmé, že délka trestního stíhání měla výrazný vliv též na jeho pověst, neboť nálepky „kriminálník“ (jak měl být žalobce nazýván i svou nezletilou dcerou) se poškozený zbavuje tím hůře, čím je trestní řízení delší. Pokud trestní řízení trvá příliš dlouhou dobu, lidé v okolí poškozeného většinou nabudou dojmu, že poškozený se skutečně něčeho nezákonného dopustil, a to jistě něčeho velmi závažného, když vydání rozsudku trvá mnoho let. Žalobce uvedl, že v době zahájení trestního stíhání byla jeho dcera v první třídě. Pokud jeho trestní stíhání trvalo dalších 12 let, pak je evidentní, že pro svou dceru nemohl být žádnou autoritou, a že dcera případné výchovné prostředky žalobce nemohla brát vážně. Pokud by trestní řízení trvalo přiměřenou dobu, není vyloučeno, že by vztahy v rodině, zejména mezi žalobcem a jeho dcerou, zůstaly nenarušeny. Pokud by trestní stíhání žalobce trvalo kratší dobu, mohl by libovolně podle své vůle nakládat se svými finančními prostředky, které mu byly zajištěny od samého počátku trestního stíhání. Pokud by trestní stíhání trvalo kratší dobu, není vyloučeno, že by se žalobce mohl vrátit ke svému původnímu zaměstnání, které mu vyhovovalo více, než podnikatelská činnost, kterou začal vykonávat poté, kdy by odmítán při hledání zaměstnání z důvodu jeho trestního stíhání. Pokud by trestní stíhání trvalo kratší dobu, byl by žalobce postižen méně stresem a nejistotou ohledně výsledku trestního stíhání. Dle názoru soudu není pouhé zastavení trestního stíhání žalobce z důvodu jeho délky dostatečným zadostiučiněním za vzniklou nemajetkovou újmu.

Dle pokynu Nejvyššího soudu měl též soud přihlídnout k tomu, že se žalobce v jiném soudním řízení domáhá též odškodnění nemajetkové újmy za omezení osobní svobody vazbou a má tak vyhodnotit z pohledu možné (nežádoucí) duplicity odškodnění a do jaké míry se v těchto řízeních faktor délky řízení promítá (či dokonce již byl soudy zohledněn). Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce se náhrady nemajetkové újmy za omezení osobní svobody vazbou domáhal v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 12C 290/2011, přičemž jeho žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta pro absenci odpovědnostního titulu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. října 2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2014, sp. zn. 21Co 127/2014-121, řízení je pravomocně skončeno, dovolání nebylo podáno.

Soud je též vázán závazným právním názorem Městského soudu v Praze obsaženém v jeho rozsudku ze dne 30. ledna 2014, č.j. 29Co 402/2013-180, ve kterém odvolací soud dospěl (na rozdíl od soudu I. stupně) k závěru, že by žalobce mohl podat opravný prostředek proti usnesení o zastavení trestního stíhání. Tento závěr je též podpořen Nejvyšším soudem ČR v rozsudku ze dne 25. dubna 2015, sp. zn. 30Cdo 2808/2014-217 (ve věci žalobce Ing. S. S. proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti o náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. , o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2014, č.j. , dle kterého „Jelikož v posuzovaném případě dovolatele nebylo trestní stíhání zastaveno z žádného z fakultativních důvodů uvedených v § 172 odst. 2 tr. ř., žalobci tak nespovědilo právo na pokračování ve věci ani na základě § 172 odst. 4 tr. ř. Žalobci nepříslušelo ani právo podat si stížnost proti usnesení o zastavení řízení, neboť tu podle § 223 odst. 4 tr. ř. může podat pouze státní zástupce.“. Pokud se tedy žalobce nemohl domoci vydání pro něho příznivějšího rozhodnutí, než bylo rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, tedy zprošťujícího rozsudku, pak nemůže být považováno zastavení trestního stíhání (ani konstatování porušení práva žalovanou) za dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nepřiměřenou délkou trestního stíhání, neboť pouze zprošťující rozsudek mohl přivodit žalobci určitou satisfakci za to, co byl nucen podstoupit po dobu téměř dvanáctiletého trestního stíhání.

Za posuzované trestní řízení v délce trvání 11 let a 10 měsíců tak soud přiznal žalobci základní částku ve výši 162.500,- Kč, když vycházel z částky 15.000,- Kč za první dva roky (každé soudní řízení musí trvat určitou dobu), z částky 15.000,- Kč za každý další rok řízení a z částky 1.250,- Kč za každý další měsíc řízení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 6. 2011, sp. zn. 30Cdo 162/2010).

Tuto základní částku soud snížil o 20 %, když věc byla poměrně složitá po skutkové stránce z důvodu většího množství obžalovaných (19) a velkého množství skutků, bylo vyslýcháno mnoho svědků a prováděny další důkazy, mimo jiné i protokoly o záznamu telekomunikačního provozu. Řízení bylo složitější i po procesní stránce, kdy soud rozhodoval v souvislosti se zajištěním peněžních prostředků obžalovaných, o peněžitých zárukách, dokazování bylo dvakrát opakováno po úmrtí člena senátu, byly vydávány zatykače a bylo třeba tlumočit a překládat rozhodnutí.

Další důvody pro snížení, ale ani pro zvýšení základní částky soud neshledal. Řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, ačkoliv odvolací soud rozhodoval pouze o procesních otázkách (opakovaně), nieméně před podáním obžaloby probíhalo téměř tři roky přípravné řízení u Policie ČR, ke kterému je též nutné přihlídnout. Průtahy v řízení soud neshledal a ani žalobcem nebylo období nečinnosti orgánů státu nijak konkrétně označeno. Je pravdou, že hlavní líčení se několikrát nekonala, nikoliv však v důsledku zavinění státu, ale z objektivních důvodů (úmrtí člena senátu, nemoci členů nebo předsedkyně senátu, stáž předsedkyně senátu, omluva tlumočnicka) nebo z důvodů na straně ostatních obžalovaných (žádosti o odročení obhájců obžalovaných A. E. A. M. H. nepřítomnost obžalovaných u soudu, nutnost vydání zatykačů). Procesní postup orgánů činných v trestním řízení nebo rozsah prováděných důkazů nelze v tomto řízení hodnotit, k žádným závazným

pochybením nedocházelo, stížnosti žalobce na postup vyšetřovatelů nebyly dozorujícím státním zástupcem shledány jako důvodné. Žalobce se na délce řízení nijak nepodílel.

Co se týká významu předmětu řízení pro žalobce, pak ten je obecně hodnocen jako zvýšený, když i Evropský soud pro lidská práva předmětný typ řízení řadí mezi řízení, kterým přisuzuje zvýšený význam pro účastníky, neboť trestní řízení je obecně pro každého obžalovaného velkou psychickou zátěží, má vliv na jeho rodinný i společenský život či pracovní uplatnění. V tomto případě však soud základní částku z důvodu zvýšeného významu řízení pro žalobce nezvyšoval, neboť tato skutečnost je zohledňována při posuzování nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15C 291/2011, v opačném případě by docházelo ke dvojímu odškodnění téhož (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

Pro výše uvedené skutečnosti přiznal soud žalobci za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou mu nesprávným úředním postupem, tedy porušením povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zák. č. 82/1998 Sb., zadostiučinění v penězích ve výši 130.000,- Kč. Úrok z prodlení soud řešil ve shodě se stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. dubna 2011 (sp. zn. Cpjn 206/2010), kdy žalobce má právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil u žalované postupem podle § 14 zák. č. 82/1998 Sb. Vzhledem k tomu, že žalobce u žalované uplatnil nárok dne 13. 6. 2011, uplynutí šestiměsíční lhůty připadá na den 13. 12. 2011, přiznal soud žalobci zákonný úrok z prodlení ode dne 14. 12. 2011 dle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů (výrok I.).

Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 39.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 14. 12. 2011 do zaplacení, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V souzeném případě byl úspěšný žalobce, neboť jeho nároku bylo v základu zcela vyhověno, výše plnění závisela na úvaze soudu, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši, a to za náklady právního zastoupení částku 37.026,- Kč, která sestává z odměny za 9 úkonů právní služby po 3.100,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před soudem I. stupně dne 8. 4. 2013 a dne 18. 6. 2013, podání odvolání proti rozsudku soudu I. stupně, písemné vyjádření k odvolání žalované, účast na jednání před odvolacím soudem dne 30. 1. 2014, písemné vyjádření k dovolání žalované a účast na jednání před soudem I. stupně dne 20. 7. 2015 ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), 9 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13

odst. 1, 3 této vyhlášky a 21 % DPH ve výši 6.426,- Kč. Jejich zaplacení uložil neúspěšné žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů), k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 27. července 2015

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
s o u d k y n ě

*Za správnost vyhotovení:
Procházková*